

«Σωτῆρα ἀπεκδεχόμεθα
Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν»
(Φιλιπ. γ' 20)

«Ὁ Πατὴρ ἀπέσταλκε τὸν Υἱὸν
Σωτῆρα τοῦ κόσμου»
(Α' Ἰωάν. δ' 14)

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ
ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἔτος 49ον Ἀθήναι 1 Ὀκτωβρίου 2008 Ἄριθ. 1964

ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ ΚΟΝΤΑ ΜΑΣ Ο ΘΕΟΣ

Πόσες φορές! Πόσες φορές τὰ μαῦρα σύννεφα τῆς λύπης σκοτεινιάζουν τὸν ὀρίζοντα τῆς ψυχῆς μας! Πόσες φορές τὸ πρόσωπο σκυθρωπάζει καὶ τὰ δάκρυα τοῦ πόνου καυτὰ κυλοῦν ἀπὸ τὰ μάτια μας!

Πάλι δύσκολα τὰ πράγματα. Πάλι στενὰ ὄλα. Τίποτε δὲν πάει καλά. Δὲν μᾶς βοηθοῦν οἱ δικοὶ μας. Μᾶς ξέχασε καὶ ὁ Θεός! Καὶ καλὰ κάνει. Τέτοιοι ποὺ εἴμαστε, τέτοια μᾶς πρέπειουν...

Εἴμαστε ἀδύνατοι οἱ ἄνθρωποι καὶ ὅταν παρουσιασθεῖ κάποια δοκιμασία, τέτοιες μαῦρες σκέψεις ἀρχίζουν νὰ βασανίζουν τὸ νοῦ καὶ νὰ ταλαιπωροῦν τὴν ψυχὴ μας. Εὐκόλα τὰ χάνουμε τότε καὶ ἀπογοητευόμαστε. Εἶναι καὶ ὁ ἀνυποχώρητος ἐχθρὸς μας, ὁ διάβολος, ποὺ πάντοτε ἐκμεταλλεύεται τέτοιες περιστάσεις καὶ ρίχνει τὰ βέλη του τὰ «πεπυρωμένα», παρουσιάζει τὰ πράγματα πολὺ χειρότερα ἀπ' ὅ,τι εἶναι, ἀπελπίζει τὴν ψυχὴ καὶ ζαλίζει τὸ νοῦ μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς ξέχασε, δὲν ὑπάρχει Θεὸς γιὰ μᾶς.

Μήπως ὅμως πολλὰς φορές παθαίνουμε ὅ,τι καὶ οἱ δύο μαθητὲς τοῦ Κυρίου, ποὺ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἡμέρας τῆς Ἀναστάσεως ὁδοιποροῦσαν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα πρὸς ἓνα χωριό, σὲ ἀπόσταση περίπου

δύο ὡρῶν, μὲ τὸ ὄνομα Ἐμμαούς; (βλ. Λουκ. κδ' 13-35).

Εἶχαν ζήσει ὅλα τὰ γεγονότα ποὺ συγκλόνισαν τὰ Ἱεροσόλυμα ἐκείνες τὶς ἡμέρες, τὶς δίκες τοῦ Κυρίου ἐνώπιον τῶν ἀρχιερέων καὶ τοῦ Πιλάτου, τὰ φρικτὰ παθήματα, τὴ σταύρωση καὶ τὴν ταφὴ του. Κάποιες παράξενες εἰδήσεις ποὺ ἄρχισαν νὰ κυκλοφοροῦν τελευταία, ὅτι ὁ Χριστὸς ζεῖ, δὲν τὶς ὑπολόγισαν πολὺ, δὲν μπορούσαν νὰ πιστέψουν ὅτι ἦταν ἀληθινές. Ἦταν ἀπογοητευμένοι ἀπὸ τὴν ἐκβαση τῶν γεγονότων, εἶχαν χάσει τὶς ἐλπίδες τους καὶ οἱ ψυχές τους εἶχαν βυθισθεῖ σὲ πέλαιος θλίψεως.

Καὶ τότε «ὁ Ἰησοῦς ἐγγίσας συνεπερεύετο αὐτοῖς». Τοὺς πλησίασε καὶ ἄρχισε νὰ βαδίζει στὸ δρόμο μαζί τους. Τί συμβαίνει; Τί συζητᾶτε μεταξύ σας «καὶ ἐστε σκυθρωποί;» Γιατί αὐτὴ ἡ κατῆφεια καὶ ἡ ἀπελπισία στὰ πρόσωπά σας; Καὶ ἐκεῖνοι ἄρχισαν νὰ ἐξηγοῦν, νὰ διηγούνται ὅσα συνέβησαν ἐκείνες τὶς ἡμέρες στὰ Ἱεροσόλυμα, ποὺ κατετάραζαν τὶς ψυχές τους.

Ἦταν σκυθρωποὶ διότι ἔχασαν τὸν Διδάσκαλο. Καὶ Ἐκεῖνος ἦταν ἀνάμεσά τους! Μιλοῦσαν μὲ πόνον γιὰ τὴν ἀπουσία του σ' Αὐτὸν ποὺ ἦταν παρῶν ἐκεῖ

μπροστά τους. Ἐκλαιγαν γιὰ τὸν θάνατο Ἐκείνου ποὺ συνέτριψε τὸν θάνατο ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν.

Πόσο θὰ θέλαμε νὰ ἦμαστε ἐκεῖ κοντὰ τους κάπου καὶ νὰ τοὺς φωνάζαμε δυνατὰ νὰ ξυπνήσουν: Ἅγιοι ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ, μαθητὲς τοῦ Κυρίου, ἀνοίξτε τὰ μάτια σας νὰ δεῖτε, ὅτι Αὐτὸς ποὺ θάψατε νεκρό, εἶναι μπροστά σας ζωντανός, Αὐτὸς ποὺ θεωρεῖτε ἀπόντα εἶναι παρῶν ἀνάμεσά μας. Δὲν σὰς ξέχασε, δὲν σὰς ἀφήνει μόνους σας νὰ σβήνετε στὸν πόνο. Εἶναι κοντὰ σας καὶ σὰς μιλά, γι' αὐτὸ καὶ αἰσθάνεσθε νὰ παρηγορεῖται ἡ καρδιά σας, γι' αὐτὸ νιώθετε νὰ ὑποχωρεῖ ὁ πόνος σας, νὰ φεύγουν τὰ σύννεφα ἀπ' τὴν ψυχὴ σας καὶ ἕνας ἥλιος λάμπει τώρα καθαρὸς καὶ ὀλοφώτεινος μπροστά σας καὶ βάλσαμο παρηγοριᾶς ρίχνει στὸ βάθος τῆς καρδιάς σας.

Ἀσφαλῶς οἱ δύο μαθητὲς τοῦ Κυρίου, ὅταν θὰ ἔφερναν στὴ μνήμη τους ἀργότερα τὸ γεγονός, θὰ ἀπορούσαν μὲ τὸν ἑαυτὸ τους: Πῶς δὲν Τὸν καταλάβαμε τότε; Γιατί νὰ δυσκολευθοῦμε νὰ Τὸν ἀναγνωρίσουμε, ἀφοῦ «ἡ καρδιά ἡμῶν καιομένη ἦν ἐν ἡμῖν» καθὼς μᾶς μιλοῦσε στὸ δρόμο καὶ ἔνιωθε στὰ βάθη τῆς ἡ ψυχῆς μας ὅτι δὲν ἦταν ἕνας ἀπλὸς συνοδοιπόρος Ἐκείνος, ὅτι δὲν μπορούσε νὰ ἦταν ἄλλος παρὰ ὁ ἀναστημένος Χριστός;

Πόσες φορές παθαίνουμε τὰ ἴδια καὶ μεῖς! Μᾶς ξέχασε ὁ Θεός, λέμε, ἐνῶ ὁ Θεὸς εἶναι δίπλα μας! Ὅχι βέβαια γιὰ νὰ παρακολουθεῖ ἀδιάφορος τὴ δυσκολία μας. Εἶναι δίπλα μας καὶ μᾶς φροντίζει, μᾶς μιλά, μᾶς ἐνισχύει καὶ παρηγορεῖ καὶ δίνει δύναμη ν' ἀντέχουμε στὴ δυσκολία, στὴ θλίψη ποὺ μᾶς ταλαιπωρεῖ.

Εἶναι δίπλα μας, ἀλλὰ δὲν «διηνοίχθησαν» ἀκόμη οἱ ὀφθαλμοὶ μας. Δὲν βλέπουμε συνεπῶς καθαρὰ τὴν πραγματικότητα. Ἡ ὁμίχλη τῆς δυσπιστίας μειώνει τὴν ὁρατότητα, θολώνει τοὺς ὀρίζοντες

καὶ πνίγει τὶς ἐλπίδες τῆς ψυχῆς μας. Δὲν βλέπουμε τότε οὔτε τὸν Θεὸ ποὺ στοργικὰ παρακολουθεῖ καὶ δυναμικὰ ἐπεμβαίνει, οὔτε τὸν διάβολο ποὺ πάντοτε πολεμεῖ καὶ μὲ πανουργία παρεμβαίνει.

Ὅταν ὁμως ἀνοίξουν τὰ μάτια μας, ὅταν τὸ φῶς τῆς πίστεως φωτίζει τοὺς δρόμους μας, βλέπουμε τὸν Θεὸ κοντὰ μας καὶ τότε ποὺ Ἐκεῖνος γίνεται «ἄφαντος» γιὰ τοὺς σωματικούς μας ὀφθαλμούς.

Αὐτὸ συνέβη μὲ τοὺς δύο μαθητὲς τοῦ Κυρίου ποὺ πορεύονταν στὴν κώμη Ἐμμαούς. Ὅταν στὸ τραπέζι τους ὁ Κύριος εὐλόγησε τὸν ἄρτο, τὸν ἔκοψε καὶ τὸν προσέφερε, ἀνοίξαν τὰ μάτια τους «καὶ ἐπέγνωσαν αὐτόν». Τὸν ἀναγνώρισαν. Αὐτὸς ὁμως τὴν ὥρα ἐκείνη «ἄφαντος ἐγένετο ἀπ' αὐτῶν». Χάθηκε ἀπὸ μπροστά τους. Ἀλλὰ ἡ αἰφνίδια αὐτὴ ἐξαφάνιση δὲν τοὺς ἀπογοήτευσε. Ἔτρεξαν ἀμέσως στὰ Ἱεροσόλυμα νὰ ποῦν στοὺς ἄλλους μαθητὲς ὅτι ὁ Κύριος ζεῖ, ὅτι ἀνέστη ἐκ νεκρῶν καὶ Τὸν εἶδαν μὲ τὰ μάτια τους καὶ Τὸν ἄκουσαν καὶ μίλησαν μαζί του.

Καὶ μεῖς κάποτε τὸν εἶδαμε τὸν Θεό. Αἰσθανθήκαμε τὴν παρουσία του κοντὰ μας, τὴν παντοδύναμη προστασία καὶ τὴ θαυμαστὴ πρόνοια καὶ ἐπέμβασή του στὴ ζωὴ μας. Ἄν κατόπιν τὰ πράγματα δυσκόλεψαν, δὲν σημαίνει αὐτὸ ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς ξέχασε καὶ ἔπαυσε πᾶ νὰ ὑπάρχει γιὰ μᾶς.

Δὲν εἶναι νεκρὸς ὁ Θεὸς μας, ἀδελφέ. Εἶναι Θεὸς ζωντανός, ἀληθινός, ἀθάνατος. Ποῦ πάντοτε, εἴτε τὸ καταλαβαίνουμε εἴτε ὄχι, βρίσκεται κοντὰ μας, ἔτοιμος νὰ βοηθήσει, νὰ ἐνισχύσει, νὰ στηρίξει τὴν ταλαιπωρημένη μας ψυχὴ.

Γι' αὐτὸ ποτὲ μὴν κουραστεῖς ἀπὸ τὸν κόπο καὶ τὶς δυσκολίες τῆς ζωῆς. Ποτὲ μὴν ἀφήσεις τὴν ψυχὴ σου ν' ἀπελπισθεῖ καὶ νὰ λυγίσει κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῶν θλίψεων. Ποτὲ μὴν πτεῖς: μὲ ξέχασε ὁ Θεός.

Δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ μᾶς ξεχάσει ὁ Θεός. Εἶναι πάντα κοντὰ μας ὁ Θεός. Γιατί εἶναι Θεὸς ἀγάπης, πατέρας στοργικός. ■

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ 19 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

(Γ' Λουκά)

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

ΙΗ' Κυριακής: Β' Κορ. θ' 6-11

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Τῆς Κυριακῆς: Λουκ. ζ' 11-16

Ἰωὴλ προφήτου,
Οὐάρου μάρτυρος
Ἦχος α' - Ἐωθινὸν Ζ'

Αδελφοί, ὁ στείρων φειδομένως φειδομένως καὶ θερίσει, καὶ ὁ στείρων ἐπ' εὐλογίαις ἐπ' εὐλογίαις καὶ θερίσει. ἕκαστος καθὼς προαιρεῖται τῇ καρδίᾳ, μὴ ἐκ λύπης ἢ ἐξ ἀνάγκης· ἰλαρὸν γὰρ δότην ἀγαπᾷ ὁ Θεός. δυνατὸς δὲ ὁ Θεὸς πᾶσαν χάριν περισσεῦσαι εἰς ὑμᾶς, ἵνα ἐν παντὶ πάντοτε πᾶσαν αὐτάρκειαν ἔχοντες περισσεύετε εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν, καθὼς γέγραπται· ἐσκόρπισεν, ἔδωκε τοῖς πένησιν· ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα. ὁ δὲ ἐπιχορηγῶν σπέρμα τῷ στείροντι καὶ ἄρτον εἰς βρῶσιν χορηγῆσαι καὶ πληθύναι τὸν σπόρον ὑμῶν καὶ αὐξήσαι τὰ γενήματα τῆς δικαιοσύνης ὑμῶν· ἐν παντὶ πλουτιζόμενοι εἰς πᾶσαν ἀπλότητα, ἵτις κατεργάζεται δι' ἡμῶν εὐχαριστίαν τῷ Θεῷ.

ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ ΑΛΗΘΙΝΗ

1. ΝΑ ΔΙΝΟΥΜΕ ΜΕ ΑΦΘΟΝΙΑ

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος παίρνει μία εικόνα ἀπὸ τῆ γεωργικῆ ζωῆ στὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα γιὰ νὰ μᾶς τονίσει μεγάλες ἀλήθειες σχετικὲς μὲ τὴ μεγάλη ἀρετὴ τῆς ἐλεημοσύνης. Ἐκεῖνος ὁ γεωργός, λέει, ποὺ σπέρνει τὸ σπόρο του μὲ τσιγγουνιά, μὲ τσιγγουνιά θὰ θερίσει καὶ τὸν καρπὸ. Κι ἐκεῖνος ποὺ σπέρνει ἄφθονους σπόρους, θὰ θερίσει πλούσιους καρπούς. Ἔτσι καὶ στὴν ἐλεημοσύνη κάθε πιστὸς πρέπει νὰ μοιράζει ἀπλόχερα τὰ ὑλικά του ἀγαθά, γιὰ νὰ κερδίσει πολὺ περισσότερα ὑλικά καὶ πνευματικά. Γιατί ὁμως ὁ ἀπόστολος Παῦλος τονίζει ὅτι οἱ

ἄνθρωποι πρέπει νὰ ἐκδηλώνουμε τὴν ἀρετὴ τῆς ἐλεημοσύνης ἀπλόχερα; Διότι σὲ κάθε ἐποχὴ πολλοὶ πιστοὶ φοβοῦνται καὶ διστάζουν νὰ κάνουν ἐλεημοσύνες, φοβοῦνται μήπως στερηθοῦν, μήπως γίνουν φτωχοί. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὁ ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ χρησιμοποίησε τὴν εἰκόνα τοῦ γεωργοῦ γιὰ νὰ δείξει ὅτι καὶ οἱ γεωργοί, ὅταν παίρνουν τὸν σπόρο γιὰ νὰ σπείρουν τὰ χωράφια τους, προσωρινὰ φαίνεται ὅτι ἀδειάζουν οἱ ἀποθήκες τῶν σιτηρῶν τους καὶ ὅτι χάνουν τὸ σιτάρι ποὺ μὲ τόσο κόπο συνέλεξαν. Μετὰ ὁμως ἀπὸ κάποιους μῆνες, κατὰ τὸ θερισμὸ, θὰ συλλέξουν στὶς ἀποθήκες τους ἀσυγκρίτως μεγα-

λύτερη ποσότητα σιταριού από αυτή που σκόρπισαν στη σπορά. Έτσι και στην έλεημοσύνη. Φαίνεται αρχικώς ὅτι χάνουμε τὰ ἀγαθὰ που μοιράζουμε, ἀλλὰ μόνο πρόσκαιρα, διότι πρόκειται νὰ θερίσουμε πολλαπλάσια ἀγαθὰ, καὶ σ' αὐτὴ τῇ ζωῇ καὶ στὴν ἄλλη. Στὸ παράδειγμα μάλιστα τῆς σπορᾶς οἱ γεωργοὶ μπορεῖ κάποιες χρονιές νὰ μὴν ἔχουν τοὺς καρπούς που περιμένουν, διότι δυσμενεῖς καιρικὲς συνθήκες μπορεῖ νὰ καταστρέψουν τὴ συγκομιδὴ τους. Ὅσοι ὁμως ἐλεοῦν, δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ χάσουν τοὺς καρπούς τους. Ἄς προσφέρουμε λοιπὸν τὶς ἐλεημοσύνες μας ἀπλόχερα, χωρὶς τσιγγουνιὰ καὶ φειδῶ.

2. ΝΑ ΔΙΝΟΥΜΕ ΜΕ ΠΡΟΘΥΜΙΑ

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὴ συνέχεια μᾶς ζητεῖ νὰ ἐλεοῦμε ὄχι μόνον ἀπλόχερα ἀλλὰ καὶ μὲ πρόθυμη καὶ ἐλεύθερη διάθεση, ὄχι μὲ λύπη ἢ ἀπὸ ἀνάγκη. Διότι ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ ἐκεῖνον που δίνει μὲ προθυμία καὶ χαρὰ. Νὰ προσφέρουμε λοιπὸν ἐλεημοσύνη μὲ ἐλεύθερη διάθεση καὶ ὄχι ἐπειδὴ μερικοὶ μᾶς πιέζουν ἢ μᾶς ἐξαναγκάζουν ἠθικῶς μὲ τὴν παρουσία τους ἢ ἐπειδὴ φοβόμαστε μὴν ἐκτεθοῦμε στοὺς γύρω μας· καὶ κατόπιν νὰ αἰσθανόμαστε λύπη ἐπειδὴ νομίζουμε ὅτι χάσαμε τὰ χρήματά μας. Ἔτσι οἱ ἐλεημοσύνες μας δὲν θὰ ἔχουν καμία ἀπολύτως ἀξία. Καὶ ἐπιπλέον ὅταν ἔτσι εἴμαστε σφιχτοὶ καὶ τρέμουμε μήπως ἀδειᾶσει τὸ πορτοφόλι μας, καὶ κρατοῦμε ὅλες τὶς οικονομίες μας γιὰ μᾶς, ὅταν θὰ ἔλθει ἡ στιγμή τοῦ θανάτου μας, δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ πάρουμε τίποτε μαζί μας, καὶ θὰ ἀναχωρήσουμε γιὰ τὸ αἰώνιο ταξίδι μας γυμνοὶ καὶ πάμπτωχοι. Ἄς μάθουμε λοιπὸν νὰ προσφέρουμε μὲ χαρὰ καὶ προθυμία, χωρὶς στενότητα καρδιάς καὶ ἰδιοτέλεια.

3. ΕΤΣΙ ΘΑ ΜΑΣ ΠΕΡΙΣΣΕΥΟΥΝ

Καὶ τί λοιπὸν ἔχουμε νὰ κερδίσουμε; Μᾶς τὸ λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Τὸ πρῶτο καὶ σπουδαιότερο, τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι προτιμότερη ἀπὸ κάθε ἄλλο ἀγαθὸ καὶ ἀπὸ αὐτὴν ἀκόμη τῇ ζωῇ μας. Ἔπειτα ὁ Θεός, λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, θὰ μᾶς πλουτίσει μὲ ἀσυγκρίτως μεγαλύτερες δωρεές. Διότι ὁ πανάγαθος καὶ πολυέλεος Κύριος ὅταν μᾶς χορηγεῖ τὰ ἀγαθὰ του ὑλικά καὶ πνευματικά, τὰ χορηγεῖ πλοῦσια, τὰ πληθύνει καὶ τὰ πολλαπλασιάζει. Γι' αὐτὸ καὶ θὰ μᾶς ἀνταποδώσει τόσο πολλὰ ὑλικά καὶ πνευματικά ἀγαθὰ, ὥστε ὄχι μόνον νὰ μᾶς ἀρκοῦν γιὰ νὰ ζήσουμε, ἀλλὰ καὶ νὰ μᾶς περισσεύουν γιὰ νὰ μπορούμε καὶ πάλι νὰ κάνουμε κι ἄλλες ἐλεημοσύνες. Καὶ ὅσο ἐμεῖς θὰ προσφέρουμε, τόσο ὁ Θεὸς θὰ αὐξάνει καὶ τὰ ἀγαθὰ μας καὶ τὴν προθυμία μας, γιὰ νὰ γινόμαστε ἀκόμη πιὸ εὐεργετικοὶ στοὺς ἄλλους. Ὡστε ὅσο πιὸ πολὺ πλεονάζουν τὰ ὑλικά μας ἀγαθὰ, τόσο περισσότερο ἐμεῖς νὰ δίνουμε κι ἄλλα. Κι ἔτσι στὰ ὑλικά ἀγαθὰ νὰ ἔχουμε πάντοτε ἐπάρκεια, πολὺ δὲ περισσότερο στὰ πνευματικά νὰ ἔχουμε περίσσεια.

Κι ἔτσι οὐσιαστικά θὰ γίνουμε πραγματικὰ πλοῦσιοι, πάμπλουτοι. Διότι μπορεῖ βέβαια νὰ μὴ ζοῦμε μέσα στὴ χλιδὴ καὶ τὴν πολυτέλεια, μέσα σὲ παλάτια καὶ βίλες· ἀλλὰ μὲ τὴν φιλανθρωπία καὶ τὴν ἐλεημοσύνη θὰ ἀποταμιεύουμε πνευματικά ἀποθέματα, γιὰ νὰ κτίσουμε ἀσυγκρίτως καλύτερα παλάτια, που δὲν παλιώνουν, δὲν χάνουν ποτὲ τὴν ἀξία τους, ἀνάκτορα αἰώνια καὶ ἀφθαρτα στὴν ἀτελεύτητη αἰωνιότητα. Ἐκεῖ θὰ δοῦμε πιὸ καθαρὰ τὴν αἰώνια συγκομιδὴ μας. Ἐκεῖ θὰ μᾶς προσφέρει ὁ Θεὸς ἀντὶ τῶν ἐπιγείων τὰ ἐπουράνια, ἀντὶ τῶν φθαρτῶν τὰ ἀφθαρτα, ἀντὶ τῶν προσκαιρῶν τὰ αἰώνια. ■

Διάλογοι και συμπροσευχές

Τὸν περασμένο Αὐγουστο ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαῖος πραγματοποίησε ἐπίσκεψη στὸ Ἅγιο Ὄρος, προκειμένου νὰ συμμετάσχει στὶς ἐορταστικὲς ἐκδηλώσεις πρὸς τιμὴν τοῦ ἁγίου Νήφωνος, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Κατὰ τὴν ἐπίσκεψη αὐτὴ ὁ Παναγιώτατος διαβεβαίωσε τοὺς μοναχοὺς ὅτι μὲ τοὺς διεξαγόμενους διαλόγους πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο δίνει γνήσια μαρτυρία περὶ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ δὲν νοθεύει τὴν ἀλήθεια οὔτε τὴν ξεπουλάει: «οὐδὲν θυσιάζομεν καὶ οὐδὲν ἀπεμπολοῦμεν», τόνισε.

Ἡ διαβεβαίωση αὐτὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἀναμφιβόλως ἔγινε δεκτὴ μὲ ἀνακούφιση ἀπὸ ὅλους τοὺς πιστοὺς.

Παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν μπορούμε νὰ ἀποσιωπήσουμε τὸ γεγονός ὅτι στὸν χῶρο αὐτὸν τῶν διαλόγων γίνονται καὶ ἐκδηλώσεις ἀνεπίτρεπτες. Καὶ φυσικὰ δὲν εἶναι μόνο δική μας ἀνησυχία αὐτό. Ἦδη κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Παναγιωτάτου στὴν ἱερὰ Μονὴ Ξηροποτάμου, ὁ πανοσιολογιώτατος Καθηγούμενος τῆς ἱερᾶς Μονῆς κ. Ἰωσήφ στὴν ἐμπνευσμένη προσφώνησή του πρὸς τὸν Πατριάρχη τόνισε ὅτι σκανδαλίζονται οἱ συνειδήσεις τῶν μοναχῶν καὶ πολλῶν πιστῶν Χριστιανῶν ἀπὸ τὶς συμπροσευχές μὲ τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς, πού γίνονται μέσα στὰ πλαίσια τοῦ Διαλόγου, καὶ ἀπὸ τὴ συνεχιζόμε-

νη συμμετοχὴ τῆς Ὁρθοδοξίας στὸ προτεσταντοκρατούμενο Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν Ἐκκλησιῶν.

Καὶ ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ φαινόμενο τὰ τελευταῖα χρόνια ἔχει πάρει ἐπικίνδυνες διαστάσεις, παρακάλεσε τὸν Παναγιώτατο Πατριάρχη «ὅπως εἰς τὸ ἐξῆς ὁ θεολογικὸς διάλογος οὐδόλως συνοδεύηται ἀπὸ συμπροσευχάς, συμμετοχὰς εἰς τὰς λειτουργικὰς καὶ λατρευτικὰς συνάξεις ἐκατέρων καὶ λοιπὰς ἐνεργείας, αἱ ὁποῖα ἐνδέχεται νὰ δώσουν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἡ ἡμετέρα Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δέχεται τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς ὡς πλήρη Ἐκκλησίαν καὶ τὸν Πάπαν ὡς κανονικὸν Ἐπίσκοπον Ρώμης. Τοιαῦτα ἐνέργειαι παραπλανοῦν καὶ τὸ Ὁρθόδοξον πλήρωμα καὶ τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς, δίδοντας εἰς αὐτοὺς ἐσφαλμένην ἐντύπωσιν περὶ τοῦ τί φρονεῖ περὶ αὐτῶν ἡ Ὁρθοδοξία...».

Κρυστάλλινα τὰ λόγια καὶ ξεκάθαρη ἡ τοποθέτηση τοῦ ἁγίου ἡγουμένου. Καὶ μακάρι τὸ Οἰκουμενικὸ μας Πατριαρχεῖο νὰ ἐκτιμῆσει δεόντως τὴ βαρύτητά τους καὶ στὸ ἐξῆς νὰ κινηθεῖ μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια στὸ μεγάλο αὐτὸ θέμα τῶν διαλόγων πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους, γιὰ νὰ μὴν μετατραποῦν οἱ διάλογοι σὲ δούρειο ἵππο, πού θὰ προωθήσει κάποιου τύπου ψευδένωση χωρὶς νὰ ἔχει ἐπιτευχθεῖ συμφωνία στὰ καίρια θέματα τῆς πίστεως.

Τὶ ἀνθρώπους θέλει νὰ φτειάξει τὸ ΥΠΕΠΘ;

Ἐνῶ τὸ Ὑπουργεῖο Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων (ΥΠΕΠΘ) ἔχει ἀπαγορεύσει τὴν ἱερὰ Ἐξομολόγησι στὰ σχολεῖα καὶ ἔχει οὐσιαστικὰ καταργήσει τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, μὲ ἐγκύκλιό του ὑπ' ἀρ. 92399/Γ2 τῆς 14-7-2008 προτρέπει

τούς «Διευθυντές τών σχολικών μονάδων νά ἐνημερώνουν τούς μαθητές γιά τίς δραστηριότητες τοῦ ΣΕΠ (Σώματος Ἑλλήνων Προσκόπων) καί νά ἐπιτρέπουν σέ ὄσους εἶναι πρόσκοποι ἢ ὁδηγοί νά συμμετέχουν σέ παρελάσεις τών ἐθνικῶν ἐπετειῶν μέ ὁμάδες καί τμήματα τοῦ Σώματος καί νά μὴ χρεώνονται ἀπουσία». Καί προσθέτει: «Ἐπιτρέπουμε τή συμμετοχή τών σχολικῶν μονάδων σέ ὀργανωμένα προγράμματα βιωματικῆς ἐκπαίδευσης ποῦ ὑλοποιεῖ τὸ ΣΕΠ σέ ὥρες ἐκτός ὠρολογίου προγράμματος, σέ συνεννόηση μέ τούς Διευθυντές τών σχολείων καί μέ τή σύμφωνη γνώμη εἴτε τοῦ συλλόγου τῶν διδασκόντων εἴτε τῶν γονέων τῶν μαθητῶν».

Πέραν τοῦ ὅτι εἶναι πολὺ νεφελώδης ἡ φράση «ὀργανωμένα προγράμματα βιωματικῆς ἐκπαίδευσης» – διότι τί εἶναι ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ βιωματικὴ ἐκπαίδευση παρά μιὰ πολὺ γενικὴ φράση ποῦ ὑποδηλοῖ «ὑποκειμενικὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα ἀντανεκλοῦν προσωπικὲς ἐμπειρίες» – ἐρωτᾶται τὸ ΥΠΕΠΘ:

Τὸ μάθημα τῶν Ὀρησκευτικῶν, τὸ κατ' ἐξοχήν μάθημα τὸ ὁποῖο βοηθεῖ τούς μαθητές νά λάβουν ὀρθές ἀπαντήσεις στὰ μεγάλα προβλήματα ποῦ ἀπασχολοῦν τὸν λογικὸ ἄνθρωπο καί δίνει ἀσφαλεῖς κατευθυντήριες γραμμὲς γιά τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, τί εἶναι; Ἡ ἱερὰ ἐξομολόγηση, ποῦ ἀνακουφίζει καί ἀνακαινίζει τὸν ἄνθρωπο καί τοῦ δίδει φτερὰ γιά νέα καί ὑψηλὰ πετάγματα καί καλλιεργεῖ ἦθος ποῦ συμβάλλει στὴν ὁμαλὴ ψυχικὴ καί πνευματικὴ ἀνάπτυξη τοῦ ἀτόμου καί οὐσιαστικὰ στὴν ὅλη κοινωνικὴ ζωὴ, τί εἶναι; Καί ἀκόμη ὁ ἐκκλησιασμός, κύριοι τοῦ ΥΠΕΠΘ, ποῦ βοηθεῖ τὴν ψυχὴ νά ζήσει μέσα σέ οὐράνια ἀτμόσφαιρα καί νά λάβει ἀγιασμό μέ τὴ θεία Κοινωνία καί νά γίνεῖ ὁ χοϊκὸς ἄνθρωπος σύναϊμος καί σύσσωμος Χριστοῦ, τί

εἶναι; Δὲν εἶναι ὅλα αὐτὰ ἡ ἀναντικατάστατη «βιωματικὴ ἐκπαίδευση»;

Τόση περιφρόνηση πρὸς τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καί τὴν ἀγία διδασκαλία του, ποῦ καθιστᾶ τὸν ἄνθρωπο «θεὸν κατὰ χάριν», καί τόση ἐκτίμηση σέ ἀνθρώπινες θεωρίες καί πειραματισμοὺς ὑπόπτου προελεύσεως; Ἔτσι θὰ βοηθηθεῖ ἡ παραπαίουσα κοινωνία μας; Καί ἐν πάσῃ περιπτώσει· τί ἀνθρώπους θέλετε νά φτειαξετε; Χωρὶς Χριστὸ μπορεῖ νά μορφωθεῖ ὁ ἄνθρωπος, νά διορθωθεῖ ἡ κοινωνία ἢ νά ὑπάρξει ἀληθινὴ κοινωνία ἀνθρώπων; Ἡ μήπως δὲν βλέπουμε τὸ κατάντημα τῆς δῆθεν πολιτισμένης Εὐρώπης ἡ ὁποία κλυδωνίζεται καί κινδυνεύει νά γίνεῖ ἓνα ἀπέραντο νεκροταφεῖο;

«Ἡ βλακεία τῆς ἑλληνικῆς τηλεόρασης»

Ὁ τίτλος τοῦ παρόντος σχολίου ἀνήκει στὸν συντάκτη τῆς ἐφημερίδας «Μακεδονία» κ. Ἄκη Φωτόπουλο («Μακεδονία» 20-4-2008), ὁ ὁποῖος γράφει:

«Ὅσο περνᾶ ὁ καιρὸς, τείνει νά γίνεῖ κανόνας στὴν ἑλληνικὴ τηλεόραση ἡ παρουσίαση λογῆς - λογῆς ἀνεκδιήγητων ἀτόμων ποῦ καλοῦνται στίς διάφορες ἐκπομπὲς ἀπλὰ καί μόνο γιά νά “πουλήσουν” τὴν ἠλιθιότητά τους. Μὲ λίγη σκέψη, θὰ δοῦμε ὅτι οἱ κατηγορίες τῶν ἀτόμων ποῦ καθημερινὰ προβάλλονται στίς μικρὲς ὀθόνες εἶναι πολὺ περιορισμένες, οὐσιαστικὰ τρεῖς: ἀνθρωποὶ τῆς πολιτικῆς, ἀνθρωποὶ ἀπὸ τὸ χῶρο τοῦ τραγουδιοῦ καί τῆς πασαρέλας καί γενι-

κότερα του θεάματος, και άνθρωποι του υποκόσμου. Οί υπεύθυνοι προγραμματισμού των καναλιών άρεσκονται στο να κυνηγάνε πρόσωπα αγαπητά στους δείκτες τηλεθέασης της AGB. Κάπως έτσι καθορίζονται τα τηλεοπτικά προγράμματα, για να μη πούμε έτσι άκριβώς».

Και έπειδή κάποιοι υποστηρίζουν ότι το άθλιο αυτό φαινόμενο παρατηρείται διότι «αυτή είναι ή Ελλάδα, κατά συνέπεια αυτά δείχνει και ή τηλεόρασή της», ό δημοσιογράφος παρατηρεί: Σ' όλους αυτούς «θυμίζουμε ότι υπάρχει και ή Ελλάδα του πνεύματος, του μόχθου και της δημιουργίας. Οί Έλληνες που δημιουργούν δεν βρίσκονται εκεί όπου αυτοί (τηλεαστέρες ή έκπομπάρχες) τους αναζητούν, δηλαδή στα σκυλάδικα, στα δικαστήρια ή στις φυλακές. Οί Έλληνες που δημιουργούν το παρόν και το μέλλον της χώρας μας βρίσκονται στα εργοστάσια, στα χωράφια, στις θάλασσες, στα γραφεία, στις αίθουσες διδασκαλίας, στα εργαστήρια και σε κάθε χώρο όπου αγωνιούν και μοχθούν για ένα καλύτερο μέλλον για τους ίδιους και τα παιδιά τους. Εκεί πρέπει να αναζητηθούν, αλλά δεν πρόκειται να το κάνουν, γιατί θεαματικότητα και σοβαρότητα δεν συμβαδίζουν».

Βεβαίως αυτά τα γνωρίζουν πολύ καλά όλοι και όλες που έχουν διευθυντικές θέσεις στην τηλεόραση. Παρ' όλα αυτά προσκεκλημένοι στις έκπομπές τους είναι όσοι άποπροσανατολίζουν ή «κοιμίζονται» ή έκφραυλίζουν τους θεατές. Και όταν κάποτε προσκαλείται και κάποιος που προσπαθεί να διαλεχθεί με νηφαλιότητα, τον είρωνεύονται ή δεν του δίνουν τον λόγο! Και ως διαμαρτύρονται οί άκροατές. Έτσι φέρεται ή ελληνική τηλεόραση έν πολλοίς. «Όμως όλα πρέπει να έχουν ένα όριο», παρατηρεί ό δημοσιογράφος κατακλείοντας το δημοσίευσμά του με την όρθη παρατήρηση:

«άκόμη και ή βλακεία της ελληνικής τηλεόρασης».

Τα παιδιά της ηλεκτρονικής εποχής

«Σκέψεις, προβληματισμοί, στοιχεία, πληροφορίες για τη χρήση Ίντερνετ και κινητού» τηλεφώνου από τη νέα γενιά παρουσιάσθηκαν πριν από λίγο καιρό σε ειδική εκδήλωση της Γερμανικής Σχολής Αθηνών με τίτλο «Κινητό και Διαδίκτυο – Παιχνίδι ή Όπλο;». Βασικές διαπιστώσεις για την ηλεκτρονική εποχή μας ήταν και οί άκόλουθες: «Αγαπημένα πεδία δράσης για τα παιδιά είναι το Διαδίκτυο και το κινητό τηλέφωνο. Οί μισοί από τους νέους ξοδεύουν καθημερινά σχεδόν 3 ώρες μπροστά στον υπολογιστή, ένώ σερφάρουν στο Διαδίκτυο κατά μέσο όρο 2,2 ώρες κάθε μέρα. Έρχονται σε ήλεκτρονική έπαφή με γνωστούς και άγνωστους μέσω των chat rooms, ένιοτε γίνονται θύματα έπιτηδειών έν άγνοία τους, συχνά έπιδίδονται σε διαδικτυακά βίαια παιχνίδια και “άνεβοκατεβάζουν” βίντεο (...) με άνεξέλεγκτο περιεχόμενο».

Μεγάλη έντύπωση προξένησε ή φωνή μιάς μητέρας από τη Δυτική Εύρώπη, ή όποία, γνωρίζοντας τις συνέπειες από την άνεξέλεγκτη χρήση των νέων ήλεκτρονικών μέσων, είχε δηλώσει με έμφαση: «Δέν θέλω να διαπαιδαγωγούνται τα παιδιά μου από την τηλεόραση και τα βιντεοπαιχνίδια. Όμως στα παιδιά των πλούσιων χωρών συμβαίνει άκριβώς αυτό. Ένδιαφερόμαστε πολύ για τη μόλυνση της άτμόσφαιρας, αλλά όχι τόσο για τη μόλυνση του πνεύματος των παιδιών» («Καθημερινή» 9-5-2008).

Δέν χρειάζεται να προσθέσουμε κάτι περισσότερο στα όσα πολύ ουσιαστικά διέτύπωσε ή σύγχρονη αυτή μητέρα για την κατάχρηση των ήλεκτρονικών μέσων που έχουν διεισδύσει στην καθημερινή ζωή όλων και μάλιστα της παιδικής ήλικίας. Είναι λοιπόν έπείγουσα ανάγκη όλοι οί γονείς να άγρυπνούν με μεγάλη προσοχή για την προφύλαξη των τρυφερών βλαστών τους από κάθε πνευματικό κίνδυνο.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ 26 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

(ς' Λουκά)

Δημητρίου μεγαλομάρτυρος
του μυροβλύτου
Ἦχος β' - Ἐωθινὸν Η'

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ
Τοῦ Ἁγίου: Β' Τιμ. β' 1-10
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ
Τῆς Κυριακῆς: Λουκ. η' 26-39

Τέκνον Τιμόθεε, ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, καὶ ἀῆκουσας παρ' ἐμοῦ διὰ πολλῶν μαρτύρων, ταῦτα παράθου πιστοῖς ἀνθρώποις, οἵτινες ἱκανοὶ ἔσονται καὶ ἑτέρους διδάξαι. σὺ οὖν κακοπάθησον ὡς καλὸς στρατιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ. οὐδεὶς στρατευόμενος ἐμπλέκεται ταῖς τοῦ βίου πραγματεῖαις, ἵνα τῷ στρατολογήσαντι ἀρέσῃ. ἐὰν δὲ καὶ ἀθλῇ τις, οὐ στεφανοῦται, ἐὰν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ. τὸν κοπιῶντα γεωργὸν δεῖ πρῶτον τῶν καρπῶν μεταλαμβάνειν. νόει ἃ λέγω· δῶν γάρ σοι ὁ Κύριος σύνεσιν ἐν πᾶσι. Μνημόνευε Ἰησοῦν Χριστὸν ἐγηνεγμένον ἐκ νεκρῶν, ἐκ σπέρματος Δαυὶδ, κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου, ἐν ᾧ κακοπαθῶ μέχρι δεσμῶν ὡς κακοῦργος· ἀλλ' ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ οὐ δέδεταί. διὰ τοῦτο πάντα ὑπομένω διὰ τοὺς ἐκλεκτούς, ἵνα καὶ αὐτοὶ σωτηρίας τύχωσι τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ μετὰ δόξης αἰωνίου.

ΑΣΚΗΣΗ ΚΑΙ ΚΑΚΟΠΑΘΕΙΑ

Τὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα τῆς Κυριακῆς αὐτῆς ἔχει ἐπιλεγεῖ πρὸς τιμὴν τοῦ ἁγίου Δημητρίου τοῦ πολιούχου τῆς Θεσσαλονίκης, τῆς μνήμης τοῦ ὁποῖου τιμᾶ σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας· διότι οἱ ἔννοιες τοῦ ἱεροῦ κειμένου διαζωγραφίζουσιν κάποια χαρακτηριστικὰ ποῦ εἶχε ὁ ἅγιος Δημήτριος στὴ ζωὴ του.

1. Η ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΗ

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος καλεῖ στὸ σημερινὸ ἀνάγνωσμα τὸν μαθητὴ του Τιμόθεο νὰ ἐπιδεικνύει ζῆλο καὶ ἀφοσίωση στὸν πνευματικὸ ἀγώνα. Γι' αὐτὸ καὶ τοῦ λέει: Ἐσύ, παιδί μου, γέμισε μεθεὶς θεία δύναμη, ποῦ θὰ σοῦ δώσει ἡ χάρις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Μ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴ χάρις τοῦ Κυρίου μας, τὴν ἀκαταγώνιστη θεία δύναμη, ὀπλίσθηκα καὶ ὁ ἅγιος Δημήτριος. Διότι κατανοοῦσε καλὰ ὅτι ἡ θεία ἐνίσχυση ἀποτελεῖ τὸ πρῶτο βῆμα κάθε πιστοῦ στὸν ἐν Χριστῷ ἀγώνα. Καὶ ὅτι χωρὶς τῆς χάρις τοῦ Θεοῦ δὲν θὰ μπορούσε νὰ κάμει ἀπολύτως τίποτε. Πολὺ περισσότερο ἐφόσον ὁ ἅγιος τῆς Θεσσαλονίκης δὲν εἶχε νὰ ἀντιμετωπίσει μόνο τὴ μανία τῶν εἰδωλολατρῶν ποῦ τὸν μισοῦσαν, δὲν εἶχε νὰ παλέψῃ «πρὸς αἷμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους» (Εφ. ζ' 12). Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς γιὰ τὴ μάχη αὐτὴ ἐφοδιάσθηκα μεθεὶς οὐράνια δύναμη, μετὰ τῆς

χάρη του Κυρίου μας. Κι έτσι παντοδύναμος ρίχθηκε στη μάχη.

2. ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Στη συνέχεια ο απόστολος Παύλος παίρνοντας μια εικόνα από τη στρατιωτική ζωή λέει στον Τιμόθεο: Έσύ, Τιμόθεε, κατοπάθησε «ὡς καλὸς στρατιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ». Καὶ ἀφοσιώσου ὀλοκληρωτικὰ στὸ πνευματικὸ σου ἔργο, ὅπως ἀφοσιώνεται ὁ στρατιώτης στὸ στρατιωτικὸ. Διότι κανεὶς στρατιώτης δὲν μπλέκεται στὶς ὑποθέσεις τῆς ζωῆς, γιὰ νὰ ἀρέσει σ' ἐκεῖνον ποὺ τὸν στρατολόγησε. Ἔτσι λοιπὸν κι ἐσύ ἀφοσιώσου στὸν Βασιλέα καὶ Κύριό σου, ποὺ σὲ στρατολόγησε στὸν ἀόρατο πνευματικὸ ἀγώνα καὶ πόλεμο.

Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔκανε καὶ ὁ πολιοῦχος τῆς Θεσσαλονίκης. Διότι κι αὐτὸς κατὰ τὴν ἱερὴ ὥρα τοῦ βαπτίσματός του στρατολογήθηκε καὶ ἔγινε στρατιώτης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὡς καλὸς στρατιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀγωνίσθηκε σκληρὰ μὲ ἀσκήση καθημερινή καὶ κατοπάθεια πνευματική. Ἄν καὶ εἶχε μεγάλο πολιτικὸ καὶ στρατιωτικὸ ἀξίωμα, περιφρόνησε τὶς ἀπολαύσεις τῆς ἀνετῆς καὶ τρυφηλῆς ζωῆς καὶ ὑπέμεινε μὲ χαρὰ πολλὰς δοκιμασίας χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψει τὸν ἀγώνα του. Ἀντιμετώπισε κινδύνους καὶ συκοφαντίες, κακότητα καὶ πειρασμούς, θλίψεις καὶ διωγμὸ ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ ἐπουρανοῦ βασιλέως του. Γι' αὐτὸ καὶ

σήκωσε μὲ γενναιότητα καὶ χαρὰ τοὺς πόνους καὶ τοὺς κόπους τοῦ ἀοράτου πολέμου καὶ τοῦ μαρτυρίου· γιὰ νὰ ἀρέσει στὸν βασιλέα μας Χριστὸ καὶ νὰ ἀποδειχθεῖ ἄξιος στρατιώτης του παραδίδοντας ὀλοκληρωτικὰ τὴν καρδιά του καὶ τὴ ζωὴ του σ' Ἐκεῖνον.

3. ΑΘΛΗΤΕΣ ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΙ

Στη συνέχεια ο απόστολος Παύλος παρουσιάζει μιὰ εἰκόνα ἀπὸ τὴν ἀθλητικὴ ζωὴ. Καὶ λέει ὅτι ὅσοι λαμβάνουν μέρος σὲ ἀθλητικοὺς ἀγῶνες, δὲν στεφανώνονται ἐὰν δὲν ἀγωνισθοῦν σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους τῆς ἀθλήσεως.

Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔκαμε καὶ ὁ ἅγιος Δημήτριος. Μέσα στὸν πνευματικὸ ἀγώνα κατανόησε τὴν ἀνάγκη τῆς ἀσκήσεως. Μιὰς ἀσκήσεως καθημερινῆς, μιὰς προπονήσεως καὶ ἀθλήσεως μόνιμης καὶ νόμιμης, ὅπως ἀπαιτοῦν οἱ κανόνες τῆς πνευματικῆς ἀθλήσεως. Ἀσκούνταν δηλαδὴ ὄχι ὅπως ὁ ἴδιος μόνος του ἔκρινε κατάλληλα γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, ἀλλὰ ὅπως ὀρίζουν οἱ κανόνες τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνος. Διότι ἤξερε

καλὰ ὅτι ὅπως ὁ ἀθλητὴς πρέπει νὰ τηρήσει ὅλους τοὺς κανονισμοὺς τῆς ἀσκήσεως, τῆς δίαιτας, τῆς προπονήσεως καὶ τῆς ἀθλήσεως, ἔτσι κι αὐτὸς ἔπρεπε νὰ ἀγωνισθεῖ σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ ἀγωνοθέτη μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, σύμφωνα μὲ τὶς ἐντολὰς τοῦ Εὐαγγελίου, τὶς ὑποδείξεις τῆς Ἐκκλη-

σίας, και πολύ περισσότερο με τις συγκεκριμένες συμβουλές του προπονητού του, του πνευματικού του δηλαδή πατρός. Κι έτσι πήρε νομίμως τον άμαράντινο στέφανο της νίκης.

4. Η ΣΚΕΥΗ ΜΑΣ ΣΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ

Τέλος ο άποστολος Παύλος καλεί τον μαθητή του Τιμόθεο, για να μπορεί να υποφέρει με υπομονή όλες τις κακοπάθειες του πνευματικού αγώνος, να έχει διαρκώς στη μνήμη του, στη σκέψη του και την καρδιά του τον αναστημένο Ίησου Χριστό. Να Τον άτενίζει καθημερινά νοερώς σταυρωμένο, πληγωμένο, τρυπημένο, όδυνώμενο. Και βλέποντας τὰ άχραντα πάθη Του να τὰ βιώνει στην καρδιά του και να παίρνει δύναμη, παρηγοριά, ένίσχυση στις δοκιμασίες αυτής της ζωής.

Αυτό έκαμε στη ζωή του και ο μεγαλομάρτυς Δημήτριος: Άγάπησε τον Χριστό με όλη του τη δύναμη. Αυτόν είχε καθημερινά στη σκέψη του και στην καρδιά του. Το δικό του πάθος και τον σταυρικό θάνατο ένανένιζε νοερώς και γι' αυτό άκριβώς όπλισμένος με την άκαταγώνιστη δύναμη του σταυρωθέντος Κυρίου υπέστη φρικτό μαρτύριο και πότισε με το αίμα του τη γή της Θεσσαλονίκης.

Άς τον παρακαλούμε λοιπόν κι έμεις οί μικροί και άνάξιοι, που άγωνιούμε καθημερινά και κάποτε άπογοητευόμαστε στον πνευματικό μας άγώνα, τον άθλοφόρο και τροπαιοφόρο του Χριστού Δημήτριο, να μάρ δίνει δύναμη για να άγωνιζόμαστε με θάρρος και πίστη στον στίβο του πνευματικού μας άγώνος, ώστε να λάβουμε κι έμεις το άμαράντινο στεφάνι της νίκης και να δοξάζουμε μαζί του αιώνίως τον άρχηγό της πίστεώς μας και ούράνιο Βασιλέα μας Ίησου Χριστό. ■

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «Ο ΣΩΤΗΡ»

ΒΙΒΛΙΑ ΧΡΗΣΙΜΑ ΓΙΑ ΝΕΟΥΣ

† Άρχιμ. Γεωργίου Ί. Δημοπούλου
• ΓΕΡΕΣ ΡΙΖΕΣ (Τό γενετήσιον ένστικτον) 4 €
* * *

† Άρχιμ. Λεωνίδου Κ. Διαμαντοπούλου
• ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΝΩΣΤΗ ΧΩΡΑ 2,50 €
• ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑ 2,50 €
• ΝΕΑΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ 4 €
• ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΣΟΥ, ΝΕΕ ΜΟΥ... 3 €
* * *

† Άρχιμ. Χριστοδούλου Κ. Παπαγιάννη
• ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΦΙΛΙΑ 3 €
* * *

† Άρχιμ. Χαρίτωνος Κ. Πνευματικάκι
• Ο ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ 4 €
* * *

† Δημητρίου Γ. Παναγιωτοπούλου
• Ο ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ 5 €
* * *

Νικολάου Π. Βασιλειάδη
• ΕΘΝΟΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΟΥ ΚΥΠΡΙΑΚΟΥ ΕΠΟΥΣ 1955-59 9 €
• ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ 6 €
• ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΜΑΣ 6 €
• ΚΑΘΩΣ ΞΑΝΟΙΓΕΣΑΙ ΣΤΗ ΖΩΗ 6 €
• ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΜΕ ΤΟΛΜΗ 5 €
• ΑΓΝΟΗΤΑ: Δύναμη - Όμορφιά 3 €
• Ο ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΝΕΟΙ 1 €
• ΜΟΥΣΙΚΗ: Νότες ζωής ή αντίλαλοι θανάτου; 6 €

Για ταχυδρομική άποστολή ό παραλήπτης έπιβαρύνεται με τὰ άνάλογα έξοδα.

